

ΕΥΧΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Μ. Α. ΑΡΣΑΝΤΩ

Η ΓΚΑΦΑ!...

ΥΣΤΕΡ' από μιά μέρα θά φτάναμε στη Κάθη. Το ταξίδι μας από το Καλλιά ως την Ερώπη ήταν ίσπεσο. Έκεινο λοιπόν το βράδυ όλοι οι επιβάτες του 'Αρβύλου είχαν μαζευτεί πάνω στις γέφυρες του πλοίου.

'Από αυτή όμοια τη βραδινή συγκέντρωση έλειπε μιά όμορφη Περουβιάνα, με μαύρα φλογερά μάτια και μελαφό πρόσωπο, που έδειχνε καθαρά πως θά γινόταν σε λίγο μητέρα.

"Άξαφνα, μιά διαπερατική κραυγή, που ακούστηκε από την καμπίνα της, σταμάτησε απότομα όλες τις κουβέντες. Σε λίγο, μιά δεύτερη κραυγή, πιο διαπερατική και πιο σπαρακτική, αναστάτουμε όλο το πλοίο κι' έστησε σιγά - σιγά μ' ένα βαρύ κι' όδυνηρό στεναγμό. 'Η όμορφη Περουβιάνα θά γεννούσε...

"Όμορφα θά διασκέδασουμε!... γράριζε η Τζέννη Μόλεν. 'Αν φωνάζει έτσι όλη τη νύχτα αυτή η κυρία!...

—Κρίμα που δεν ξαναζούν οι παλιοί θρόνοι!... είτε μ' ένα αινιγματικό όνομα ο Γκολντάρος, ο δεύτερος άνδρας της Τζέννη. 'Ετσι θά μπορούσαμε να κοιμηθούμε ήσυχοι άνωμα!...

—Μά τί θέλεις να πής; απόρησε η Ξανθεία Τζέννη.

—Ω, τίποτα, θυμήθηκα μόνο μιά παλιά ιστορία. Μου την είχε διηγηθεί ένας θεός μου, ο πρώτος από την οικογένειά μας, που είχε κάνει μακρινά ταξείδια κι' είχε ήσυχαι αρεστά χρόνια στη Νότιο 'Αμερική!...

'Η Τζέννη Μόλεν, η όμορφη χορευτήρα του Μπροντγουάι και ο 'Εβραϊός τραπέζιτης Γκολντάρος, ο δεύτερος άνδρας της, θά έκαναν το γύρο του κόσμου, πριν ξαναγυρίσουν στην 'Αμερική. 'Η Τζέννη λοιπόν ξεκάλυψε αναπάνταστα σε μιά πολυθρόνα, κάθισε γύρω της τους φίλους και τις φίλες της και παρακάλεσε τον Γκολντάρος να τους διηγηθεί αυτή την παλιά ιστορία.

—Μιά μέρα, άρχισε να διηγείται εκείνος, όλες η γυναίκες του Περού έκαναν μιά μεγάλη διαδήλωση. Ξφτάνει παιά! Ξφτάνει! Ξ, ξεκινάει όλες μαζί. Θέλουμε να μιλήσουμε στον Κύριο! Είμαστε θύματα μιάς τροικής άδικίας! 'Εμπρός! 'Εμπρός! Πάμε στον Κύριο!... Στον 'Επουρμένο Θεό!...

—Στόν οφράνο, ο 'Αγιός Πέτρος μοσοκομώταν αυτή τη στιγμή, μιά μόλις άκουσε τις φωνές των γυναικών που πλησίαζαν, τινάχτηκε ξεφασμαμένος από τη θέσι του κι' έβραξε με τὰ χέρια του την είσοδο του Παράδεισου.

—Τί θέλεις; τις ρώτησε.

—Νά μιλήσουμε στον Κύριο!... του φώναζαν η γυναίκες.

—Πώς; Μήπως φαντάζεσθε, θεό-τρύλλες, ότι μπορεί ο καθένας να παρουσιασθή μπροστά του; Κ' έτσι, έχετε πελάιν έσείς; Δεν έχετε τετοιο ύψος!... 'Ας είναι όμως... Θά πάω να δω άν μπορεί να σας δεχθή ο Κύριος... Περιμένετε με δω πέρα μιά στιγμή.

Και τους έκλεισε στα μούτρα την πόλη του Παράδεισου.

Μά η γυναίκες, όπως ήσαν άνωπο-μονες, δεν μπορούσαν να περιμένουν. Μπήκαν λοιπόν από το παράθυρο και χύμηξαν μέσα στην αίθουσα του συμβουλίου, όπου σπαρτώνοντες πέρα τον 'Αγιο Πέτρο, έπεσαν όλες στα πόδια του Θεού.

—Κύριε! Κύριε! φώναζαν. Μή μās εγκαταλείψης στη δυστυχία μας. 'Από τὰ πρώτα χρόνια του κόσμου έμεις, μόνο έμεις, Κύριε, υποφέρουμε, όταν πρόκειται νάρθη ένα καινούργιο πλάσμα στον κόσμο. Αυτό, Κύριε, είναι άδικο! Πρέπει να υποφέρουν και οι άνδρες!...

'Ο Κύριος χάιδεψε τη μακριά κι' άσπρη γενειάδα του, έκανε νόημα στον 'Αγιο Πέτρο να μη φοβήται, και χαιμογελόντας, ειπε στις έξυλλες εκείνες γυναίκες:

—Καλά! 'Ηουχάστε! Ξανακατέβητε στη γη και ήουχάστε. 'Η παράκλησι σας θά εισακουσθή. 'Από τη στιγμή αυτή, κάθε πατέρας θά νοιώθη τους πόνοους του παιδιού του που ήρρεται στον κόσμο. Αυτό θά υποφέρη στη γέννα κι' όχι έσείς. Και

τόρα όρθιο!... Με ξεκινάει με τις στριγγλιές σας!...

Τη στιγμή αυτή δυο - τρεις πονεμένες κραυγές βγήκαν από την καμπίνα της όμορφης Περουβιάνας. 'Ο Γκολντάρος χαιμογέλασε μιστη-ριωδώς κι' άναψε ένα σιγαρέτο.

—Αυτοχόως, ειπε, η ιστορία δεν τελειώνει δω πέρα, γιατί τότε δεν θά ξεκινάει έτσι η Περουβιάνα μας. 'Η γυναίκες λοιπόν ξανακατέβηκαν στη γη και διέσωσαν παντοίη την χαρισμένη είδησι, αφήνοντας τους άνδρες κι' ανοιχτό στόμα. 'Επειτα έτρεξαν γύρω σε μιά νέα και όμορφη γυναίκα, που περίμενε να αλευθερωθή κεινη ακριβώς τη μέρα. Κι' άρχισαν να της δίνουν θάρρος, κυττάζοντας ειρονικά τον άνδρα της, που ειχε γίνει πράσινος από το φόβο του, περιμένοντας από τη μιά στιγμή ως την άλλη να τον πιάσουν οι πόνοι!

Μά η ώρα περνούσε κι' ο σύζυγος δεν ένοιωσε τίποτα...

—Περίεγο! Έκανε η μαμή. Δεν καταλαβαίνω τίποτα... Τό παιδί δεν θ' άργήση νάρθη στον κόσμο!... Κι' όμως ο άνδρας της έτοιμογένηνης δεν σοκείει από τους πόνοους!...

'Ο σύζυγος ειχε ξεκλιωθή στο μεταξύ αυτό στο κρεβάτι, τρέμοντας σύγκομος, και περίμενε κι' άγωνία ν' άρχισή το μαρτύριο του, μιά το μαρτύριο αυτό δεν άρχιζε. 'Εκτός από το φόβο του, ήταν μιά χαρά. Δεν υπέφερε διόλου! 'Η γυναίκες τον κυττάαν συστηματικά, δίχως να μπορούν να δώσουν μιά εήγησι σ' αυτό το φαινόμενο. Πιο άνησυχη μάλιστα από όλες ήταν η μαμή, που ειχε άρχεισι κιάλας τη δουλειά της, δίχως ν' άκούη τὰ ξεκινάει ούτε του σιζύγου, ούτε της μητέρας.

'Ο σύζυγος λοιπόν πήρε θάρρος κι' άρχισε να χαιμογελάει, άνα έξαφνα, ένα παραχατικό ούρλιασμα πόνου έξωσσε τη νεωική σιωπή, που βασιλευε μέσα στο σπίτι. 'Επειτα ένα δεύτερο ξεκινάει, πιο άγριο, πιο τρομερό, έκανε όλους να κερώσουν από το φόβο τους. Κι' άμέσως κατόπιν ένα τρίτο κι' ένα τέταρτο ούρλιασμα πόνου τρέναζε τό σπίτι!...

'Η μαμή τότε σήκωσε το νεογεννητό στα χέρια της και φώναξε:

—Είνε άγοράκι!...

Μά κανείς δεν την πρόσεξε. 'Όλες η γυναίκες κυττάζοντοσαν άνήσυχες. Μιά από αυτές, όστόσο, που τριγύριζε μέσα στο σπίτι, μπήκε στην κρεβατοκάμαρα, με τὰ μάτια γουρλωμένα από φόβη.

—Τί γράφα που κάνανε! στέναξε, σηκώνοντας τὰ χέρια της προς τον οφράνο, από την άπελπισία της.

'Όλες η γυναίκες τότε όρμησαν έξω και μέσα σε λίγα λεπτά της ώρας αναφάτωσαν πάλι στον οφράνο.

—Κύριε! Μή δίνης σημασία στα λόγια μας! παρακάλεσαν τον Θεό. Είμαστε τρελλές!... 'Ο Κύριε, συγχωρέσε μας. Σέχασε δε, σου ειπαμε. 'Εμεις θέλουμε να υποφέρουμε και να πονώμε στη γη κι' όχι οι άνδρες μας!... Τί γράφα ήταν αυτή που πλάμα, αλλοίμονο!...

'Ο Θεός τους έριξε μιά ειρονική ματιά και κούνησε το κεφάλι του.

—Καλά σας λένε οι άνδρες άνειμοδέχτες!... τους ειπε. Ποτέ σας δεν ξεροτε τί θέλετε!... 'Ας είναι!... 'Ο άκούσω κι' αυτή τη φορά την παράκλησί σας, γιατί έχω καλή καρδιά. Μά να μη σας ξαναδώ πια μπροστά μου! Φύγετε!...

—Μά τί ειχε συμβή λοιπόν; ρώτησε περιέργη η Τζέννη Μόλεν, τον δεύτερο άνδρα της.

—Τό έξης... της απάντησε, με μιά σαρκαστική φωνή, ο Γκολντάρος. 'Ας γελάσω! Μά όχι, έλεες μου! 'Ο άνδρας της δεν ένοιωσε τίποτα. Δεν ξεκινάει αυτός!...

—Μά πώς τότε; απόρησαν όλες η γυναίκες.

—Δεν μου λές; ο άνδρας της κυρίας ξεκινάει έτσι;

—'Ο άνδρας της κυρίας; Έκανε εκείνη. 'Ας γελάσω! Μά όχι, έλεες μου! 'Ο άνδρας της δεν ένοιωσε τίποτα. Δεν ξεκινάει αυτός!...

—Μά πώς τότε; απόρησαν όλες η γυναίκες.

—Ποιός;... 'Ο κομπάρζος της, που κάθεται στο άνωμα πάτωμα!... τους απάντησε εκείνη.

—'Αχ! 'Οσέ μου! 'Εχεις διέκρη! φημίρισε χαιμογελώντας η λέχώνα. Για φαντασθήτε!... Τόν ειχα ξεχάσει!...!

Κι' έτσι, κατέλιξε ο Γκολντάρος, αυτός ο θρόνος του Περού μās δείχνει καθαρά ότι η γυναίκες ήταν πάντα άνοτες, άμυαλες και άπαιστες!...

'Η Τζέννη Μόλεν του έριξε μιά θυμωμένη ματιά, μά όταν ειπε ότι εκείνος εξακολουθούσε νάρθη το σαρκαστικό ύψος του, έσκυψε το κεφάλι της ντροπαυμένη!...

M. A. APANTO

'Η Τζέννη Μόλεν κι' ο Γκολντάρος θά έκαναν το γύρο του γύρο του κόσμου πριν ξαναγυρίσουν στην 'Αμερική